

**ПОНЯТТЯ
ПРОФЕСІЙНОГО
СПІЛКУВАННЯ**

**1. Спілкування і комунікація.
Функції спілкування.**

2. Основні закони спілкування.

**3. Тенденції розвитку сучасного
спілкування.**

Мовна освіта — процес і результат навчально-пізнавальної діяльності, спрямованої на засвоєння основ теорії мови з метою комунікації, на мовленнєвий, розумовий і естетичний розвиток особистості.

Мовне виховання — формування естетичної сприйнятливості до цінностей світової культури й осмислення серед них місця культури свого народу.

Мовленнєва поведінка — використання мови учасниками спілкування в конкретній ситуації відповідно до їхніх рівнів комунікативної і мовної компетенцій.

Спілкування — сукупність зв'язків і взаємодій людей, суспільств, суб'єктів (класів, груп, особистостей), у яких відбувається обмін інформацією, досвідом, вміннями, навичками та результатами діяльності.

Комунікація (лат. *comunicatio* - спілкуюсь із кимось) — смисловий аспект соціальної взаємодії; обмін інформацією в різноманітних процесах спілкування.

Функції професійного спілкування:

- номінативна (називання фахових реалій і понять)
- пізнавальна (оволодіння фаховим досвідом)
- аксіологічна (фахова та морально-етична оцінка)
- комунікативна (спілкування в професійній сфері)
- культуроносна (передавання фахових знань і культура професійного спілкування)
- естетична (мовностилістична довершеність текстів)

Типи спілкування:

1. За участю чи неучастю мови: вербальне (словесне) або невербальне спілкування.
2. За формою реалізації : усне, письмове.
3. За темою спілкування: політичне, наукове, побутове, релігійне (фідеїстичне), філософське, навчально-педагогічне, виховне .
4. За метою спілкування: ділове спілкування, розважальне.
5. За мірою офіційності: офіційне спілкування , неофіційне.

*Вербальне (лат. *verbum* — слово) спілкування*
— усне, словесне спілкування, учасники якого обмінюються висловлюваннями щодо предмета спілкування.

Невербальне спілкування — обмін інформацією між ЛЮДЬМИ за допомогою немовних комунікативних елементів (жестів, міміки, виразу очей, постави та ін.), які разом із засобами мови забезпечують створення, передавання і сприйняття повідомлень.

Стилі спілкування:
фаніпулятивний;
гуманістичний;
ритуальний.

Ритуальний стиль спілкування

Суть його полягає в дотриманні співбесідниками прийнятних для певних ситуацій етикету, формальних і неформальних правил і норм поведінки. Ритуальне спілкування не має на меті змінити погляди партнера. Навпаки, відмінність у поглядах враховують усі комуніканти і завбачливо уникають усього, що може завадити контакту.

Гуманістичний стиль спілкування

Характеризує його виняткова міжособистісна довіра. Це особливе, сповідальне, інтимноособистісне спілкування, зумовлене станами переживання й усвідомлення.

Маніпулятивний стиль спілкування

За такого спілкування
партнери ставляться один
до одного, як до засобу
досягнення мети.

Мистецтво спілкування —
сукупність стандартів
культурної поведінки, етичних
і естетичних норм у
послугуванні вербальними й
невербальними засобами.

Правила спілкування:

ввічливість, привітність,
добррозичливість, уміння
відчувати співрозмовника,
його настрій, уміння його
вислухати, стежити за
реакцією.

Вимоги до професійного мовлення:

точність у формулюванні думки,
логічність, послідовність,
стислість, відповідність між
мовними засобами та ситуацією
спілкування, доречність,
виразність дикції, відповідність
інтонації мовленнєвій ситуації.

Мовний етикет –

органічна частина культури спілкувальних взаємин; це правила мовленнєвої поведінки, сукупність словесних форм ввічливості, прийняті національним колективом мовців. Мовний етикет моделює поведінку людини.